

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: Y. CH., nar. X
st. příslušnost X
naposledy bytem X

zastoupena Mgr. Petr Václavek
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlím Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-10783-3/ČJ-2020-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 18. 11. 2020 podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-10783-3/ČJ-2020-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná změnila výrok rozhodnutí Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 14. 1. 2020, č. j. KRPB-219945-28/ČJ-2019-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ či „ZPC“) a doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci.
2. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl žalovanou změněn tak, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, *se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanovuje do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a a § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, anebo z důvodu podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 o azylu, ve znění pozdějších předpisů, stanovuje se doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.* Ve zbylé části bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná shrnula obsah prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění a průběh řízení, jakož i odvolací námitky vznesené v odvolání a jeho doplnění ze dne 17. 2. 2020.
4. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla následující. Bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyně byla na území ČR nejméně dne 4. 10. 2019 zaměstnána bez povolení k zaměstnání k přesto, že výkon jejího zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán. Odkázala na ustanovení § 178b odst. 1 ZPC a ustanovení § 92 zákona č. 435 /2004 Sb. a uvedla, že žalobkyně byla dne 4. 10. 2019 zastižena v prostoru bistra firmy MAINGUYEN s.r.o. v Brně-Štýřice, kde prováděla pracovní činnost spočívající v práci u pokladny, ačkoliv měla vydáno povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty pro firmu YONG-KANG s.r.o. s místem výkonu práce Jungmannova 2588, Břeclav 2 na pracovní zařazení kuchař (kromě šéfkuchařů). To znamená, že žalobkyně vykonávala činnost pro jiného zaměstnavatele, na jiném místě a tedy v rozporu s vydaným pracovním povolením.

5. Žalovaná dále uvedla, že prvostupňový orgán vymezil zaměstnání žalobkyně správně nejen prostorově a obsahově, ale také časově. Zaměstnání žalobkyně nejméně dne 4. 10. 2019 bylo prokázáno ze spisového materiálu. Zároveň nebyly dány důvody k aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 ZPC. Bylo vyžádáno závazné stanovisko k vycestování žalobkyně do vlasti (§ 120a ZPC).
6. K námitce žalobkyně, že se dne 4. 10. 2019 výkonu nelegálního zaměstnání nedopustila, žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že měla na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 19. 11. 2018 do 18. 11. 2020 pro firmu YONG KANG s.r.o. pro druh práce kuchař s místem výkonu práce na adrese Jungmannova 2588, Břeclav. Sdělením byl oznámen nástup do zaměstnání dne 16. 1. 2019. Dne 20. 11. 2019, tj. až po provedené pobytové kontrole si žalobkyně podala žádost o změnu zaměstnavatele k Ministerstvu vnitra (OAMP). Pokud žalobkyně namítala, že u nového zaměstnavatele dne 4. 10. 2019 v restauraci si byla práci pouze vyzkoušet a za tuto zkoušku nedostala žádnou odměnu, pak žalovaná odkázala znovu na dokumenty založené ve správním spisu a připomněla, že při výslechu dne 4. 10. 2019 žalobkyně uvedla, že v tomto podniku pracovala již ode dne 30. 9. 2019 denně od 9:30 hod. do 21:30 hod., přičemž práci jí zadává manažer bistra, který jí rovněž poskytuje pracovní pomůcky a vede docházku. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně vykonávala tuto činnost v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, přičemž požádala o změnu zaměstnavatele až po provedení pobytové kontroly, z čehož se lze domnívat, že kdyby žalobkyně nebyla kontrolována, nejspíše by tuto žádost vůbec nepodala a pracovala by dále bez povolení k zaměstnání.
7. Pokud žalobkyně namítala, že neobdržela za svou práci odměnu, neboť pracovala na zkoušku, je nutno poukázat na skutečnost, že zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu k zaměstnavateli motivován i tak, že jde o příslib uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. práce na zkoušku). Podle názoru žalované tak byla skutková podstata obsažená v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 ZPC naplněna.
8. Žalovaná též posuzovala přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu. Žalovaná konstatovala, že prvostupňový orgán zásad do rodinného a soukromého života hodnotil dostatečně. Ve vycestování zpět do vlasti žalobkyni, která nemá žádné vazby ani na území ČR, ani v Evropské unii, nic nebrání, přičemž překážkou není ani její zdravotní stav.
9. Jestliže žalobkyně namítala, že se nechce vrátit do vlasti z důvodu šíření koronaviru (nemoci Covid-19), pak žalovaný poukázala na to, že epidemiologická situace a šíření Covid-19 není pouze věcí ČLR, ale týká se celého světa. Obava z této nemoci není skutečností, která by mohla představovat důvod znemožňující vycestování žalobkyně.

10. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla o změně prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku podané odvolání zamítla jako nedůvodné.

III. Žaloba a vyjádření žalované

11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně vznesla následující žalobní body. Předně uvedla, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, a to zejm. s ustanovením § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a dále s ustanovením § 119a odst. 2 ZPC. Žalovaná se nedostatečně zabývala odvolacími námitkami žalobkyně a neodstranila nezákonnost a nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí.
12. Konkrétně žalobkyně namítla, že nebyl náležitě a úplně zjištěn skutečný stav věci. Správní orgány hodnotily pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch, které navíc účelově vyložily a na základě neúplně zjištěného skutkového stavu rozhodly. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak vedl ke zmatečnosti celého rozhodnutí. Prvostupňový orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť celé posouzení proběhlo na bázi spekulací a domněnek.
13. Dále žalobkyně namítla, že byla chybně aplikována příslušná ustanovení ZPC. Zejména je nesprávný závěr, že žalobkyně se dopustila výkonu nelegální práce, tzn., že vykonávala práci způsobem, který byl v rozporu s udělenou zaměstnaneckou kartou. Žalovaná tak činí pouze na základě informace, podle níž byl žalobce v daném čase přítomen na pracovišti odlišném od pracoviště určeného v zaměstnanecké kartě. Nejednalo se pojmově o závislou práci, nicméně žalovaná usoudila, že jde o typický příklad zastřené zaměstnávání, aniž by pro toto tvrzení měla oporu ve správním spisu a provedeném dokazování (např. v provedení výsledku odpovědných zástupců obou zaměstnavatelů).
14. Dále žalobkyně namítla nedostatečné vypořádání s odvolacími námitkami, zejm. těmi, které brojily proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. V tomto směru jsou úvahy žalované zcela nedostatečné.
15. Konečně žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku je naprosto nepřiměřeným opatřením. Místo toho podle jejího názoru mělo být vydáno rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, což však žalovaná vůbec neposoudila.
16. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Dále navrhla, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

17. Žalovaná ve svém **vyjádření** k žalobě ze dne 7. 1. 2021 uvedla, že žalobní námitky jsou identické s odvolacími námitkami. Odkázala na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyjádřila souhlas s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Průběh řízení před soudem

18. Krajský soud shledal, že žaloba byla podána včas a je přípustná ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. a násl. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.
19. Krajský soud nařídil ve věci **jednání**, které se uskutečnilo dne 16. 2. 2021 za účasti zástupce žalobkyně a v omluvené nepřítomnosti zástupce žalované. Zástupce žalobkyně přednesl obsah žaloby a zdůraznil, že nebyl dostatečně provedeno ani posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Dále krajský soud konstatoval obsah soudního spisu.
20. Krajský soud dále konstatoval obsah správního spisu prvostupňového orgánu a žalované. Dle úředního záznamu ze dne 4. 10. 2019 proběhla pobytová kontrola v bistru firmy MAI-NGUYEN s.r.o., kde byla zjištěna žalobkyně při práci za pokladnou a přijímala peníze od zákazníků. Byla oblečena do pracovního oblečení. Při lustraci žalobkyně nebylo zjištěno povolení k zaměstnání na uvedenou adresu. Při výslechu dne 4. 10. 2019 podle protokolu žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav je normální. Poprvé přicestovala letecky do Prahy dne 14. 11. 2018 a od té doby pobývá v ČR na základě zaměstnanecké karty. V bistru MAI-NGUYEN žalobkyně prováděla obsluhu jídla a pomáhala i u pokladny. Podle svého tvrzení pracuje v této firmě od středy dne 30. 9. 2019 od 9:30 hod. do 21:30 hod. denně. Práci jí zadává manažer bistra pan L. J. Y., který též vede pracovní dobu. Nemá podepsanou žádnou smlouvu. Doposud nedostala žádné peníze, ale má slíbeno 16 200 Kč měsíčně. Na území ČR žalobkyně nemá rodinu ani jiné vazby, jakož ani na území členských států EU.
21. Ve správním spisu je dále založeno vyjádření žalobkyně ze dne 10. 10. 2019, v němž uvedla, že končí pracovní poměr u současného zaměstnavatele a chce pracovat u zaměstnavatele MAI-NGUYEN s.r.o. Zároveň žalobkyně předložila též pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem uzavřenou dne 8. 10. 2019. Podle sdělení Úřadu práce ČR, krajská pobočka Brno byla žalobkyně vedena v registru ÚP v Břeclavi, přičemž jí byla udělena zaměstnanecká karta s platností od 19. 11. 2018 do 18. 11. 2020 s pracovním zařazením „kuchař (kromě šéfkuchařů)“ k výkonu práce ve firmě YONG KANG s.r.o., s místem výkonu práce Jungmannova 2588, Břeclav. Ze sdělení ÚP ČR, kontaktní pracoviště Břeclav vyplývá, že žalobkyně disponuje platnou zaměstnaneckou kartou s tím, že sdělením byl oznámen nástup do zaměstnání dne 16. 1. 2019.

22. Z vyjádření jednatelky firmy MAI-NGUYEN s.r.o. paní X. Z. ze dne 10. 10. 2019 vyplývá, že žalobkyně dne 4. 10. 2019 nepracovala v restauraci TENMANYA na adrese Vídeňská 815/89a nepracovala, ale byla si tam pouze práci vyzkoušet a seznámit se s novým pracovním prostředím. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 28. 11. 2019 (Čína – bezpečnostní a politická situace v zemi) vydaného na základě ve spisu založené informace OAMP ze dne 18. 9. 2018 je vycestování žalobkyně do její vlasti možné. Podle sdělení Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 12. 12. 2019 žalobkyně splnila podmínky pro změnu zaměstnání a to ode dne 20. 12. 2019 s poučením, že v opačném případě jde o výkon nelegální práce.
23. Zástupce žalobkyně neměl k věci další návrhy na dokazování, a proto krajský soud dokazování ukončil a po vyslechnutí konečného návrhu žalobkyně přerušil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba **není důvodná.**
25. Krajský soud úvodem svého právního hodnocení věci považuje za vhodné shrnout znění aplikované právní úpravy.
26. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC platí, že „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.* Podle ustanovení § 119a odst. 2 ZPC platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
27. Podle ustanovení § 178b odst. 1 ZPC se za zaměstnání podle tohoto zákona považuje *výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.* Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
28. Podle ustanovení § 89 odst. 1 ZPC platí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, *je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

29. Ve smyslu ustanovení § 42g odst. 1 ZPC se zaměstnaneckou kartou rozumí „povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“
30. Krajský soud považuje za jednoznačně zjištěný skutkový stav, že žalobkyně byla minimálně dne 4. 10. 2019 přítomna na jiném pracovišti u jiného zaměstnavatele než toho, který byl uveden v zaměstnanecké kartě žalobkyně. Spor mezi účastníky je o hodnocení charakteru této práce, zda šlo o tzv. práci na zkoušku, anebo z materiálního pohledu již standardní výkon práce za odměnu podle pokynů zaměstnavatele ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti.
31. Za nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se považuje pouze taková práce, kterou cizinec, jenž nedisponuje příslušným povolením, vykonává soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu (viz k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 4 Ads 177/2011-120).
32. Vymezením znaků závislé práce ve světle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vymezil tři znaky, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“
33. Dále se v tomto citovaném rozsudku vyjádřil i otázce soustavnosti výkonu práce pro zaměstnavatele, kde je tomuto znaku závislé práce v bodě 22 odůvodnění citovaného rozsudku uvedeno, že „za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikатурní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi

zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.“ Jakkoliv i Nejvyšší správní soud dále v bodě 23 odůvodnění tohoto rozsudku připustil, že tento první znak v konkrétních případech aplikovat uvážlivě, neboť inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné, krajský soud je toho názoru, že na soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi zástupce podnikatele, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015 – 16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014 – 41, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28, nebo ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014 – 36).

34. K tomuto znaku Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 6 Ads 46/2013-35 blíže rozvedl, že *„i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci. Samozřejmě zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak – typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. „práce na zkoušku“ je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce). I to může založit určitou formu osobní závislosti na zaměstnavateli a z toho vyplývající snahu vyhovět jeho pokynům. Formálně sem lze zahrnout i případy, kdy zaměstnanec vykonává práci zcela nedobrovolně, jelikož jeho závislost na zaměstnavateli má specifické příčiny (psychická závislost, strach apod.); i pak sice půjde o nelegální práci, její společenská nebezpečnost však již bude ležet spíše v rovině trestního práva (vydírání, obchodování s lidmi apod.).“* Dále k výkonu práce na zkoušku lze poukázat zejm. na rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 Ads 36/2013 – 38.
35. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci. Pokud žalobkyně namítala, že nebyl náležitě a úplně zjištěn skutečný stav věci a že byly hodnoceny pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, které byly navíc účelově vyloženy, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Podle přesvědčení krajského soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, a to na základě provedeného výsledku žalobkyně, dále jejího písemné vyjádření k věci a ještě vyjádření jednatelky „nového zaměstnavatele“ – společnosti MAI-NGUYEN s.r.o. Je pravdou, že bylo nepochybně možno provést též další důkazy (kupř. výslech zástupce zaměstnavatele žalobkyně), ale ty by podle krajského soudu již do věci větší světlo nepřinesly. Podle názoru krajského soudu provedené důkazy včetně údajů získaných z Úřadu práce ČR jasně prokazují, že žalobkyně v den kontroly pracovala nelegálně, neboť pracovala pro jiného zaměstnavatele a na jiném pracovišti a na poněkud jiné pracovní pozici (pokladní, obsluha).

36. Co se týká hodnocení charakteru práce, při níž byla žalobkyně zastižena v den provedení kontroly, krajský soud má za to, že se nejednalo o tzv. práci na zkoušku. V první řadě krajský soud připomíná, že svého vlastního tvrzení učiněného při výslechu už ode dne 30. 9. 2019 již žalobkyně konala práci v podřízeném vztahu k novému zaměstnavateli a dle okolností splňovala veškeré rysy pracovněprávního poměru (přítomnost na pracovišti, pracovní oděv, výkon činnosti bez dozoru jiného pracovníka u pokladny bistra atd.). Dále sama uvedla, že již pracovala za měsíční odměnu, která jí byla zaměstnavatelem přislíbena. Kromě samotné pracovní smlouvy, kterou na uvedené pracovní místo uzavřela žalobkyně později, tedy byly splněny pojmové znaky nelegální závislé práce, jak jsou vymezeny zákonem a relevantní judikaturou (zejm. soustavnost a podřízenost zaměstnavateli).
37. Následné oznámení o změně zaměstnavatele učiněné na Úřad práce ČR již nemůže konvalidovat protiprávní jednání, k němuž došlo, tedy výkonu práce pro jiného zaměstnavatele než pro toho, k němuž byla žalobkyni vydána zaměstnanecká karta. Takto byla naplněna skutková podstata výkonu práce bez povolení k zaměstnání. Stejně tak datum uzavření pracovní smlouvy s novým zaměstnavatelem (teprve dne 8. 10. 2019) nelze považovat za důkaz vyvracející závěr, že materiálně šlo o závislou práci již k datu 4. 10. 2019.
38. Co se týká námitek proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud především podotýká, že z jejího příběhu nevyplývají žádné indicie o jejím soukromém a rodinném životě na území ČR či v schengenském prostoru. Žalobkyně na takové okolnosti neupozornila ani ve své žalobě. Pokud žalobkyně uvedla, že nechce vycestovat kvůli pandemii COVID-19, pak krajský soud musí poukázat na smutnou skutečnost, že v rámci schengenského prostoru je nyní ČR jednou ze zemí nejvíce postižených šířením nemoci COVID-19. Tudíž nelze očekávat, že by riziko onemocnění touto chorobou v případě návratu do ČLR bylo faktorem, který by měl její vycestování znemožnit. Ke zhodnocení eventuálních překážek pro vycestování žalobkyně si žalovaná vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra (OAMP). Žalovaná podle názoru krajského soudu tedy dostala podmínkám ustanovení § 119a odst. 2 ZPC.
39. Pokud žalobkyně tvrdila, že místo uložení správního vyhoštění jí mělo být vydáno rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, což však žalovaná vůbec neposoudila, ani v tomto bodě s ní nelze souhlasit. Zatímco uložení správního vyhoštění je v zákonem stanovených případech pravidlem, uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) ZPC je výjimkou pro případy, kdy by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené (srov. dikci „pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života“). Případ žalobkyně není však podle názoru krajského soudu v ničem výjimečný, tudíž žalovaná neměla důvod uvažovat o aplikaci uložení povinnosti opustit území.

40. Ohledně délky doby uloženího zákazu vstupu na území ČR i schengenského prostoru krajský soud uvádí, že není jeho úkolem nahrazovat správní úvahu žalované co do délky doby uloženího zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Tato doba v délce jednoho roku byla stanovena ve spodní třetině zákonné sazby (3 roky), což krajský soud nepovažuje vzhledem k obvyklé praxi žalované za excesivní či zjevně nepřiměřené prokázaným okolnostem případu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. února 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.